

gennem Forhandling og Afstemning tage sin Stilling, og jeg gaar ud fra som givet, at det maa være let for de Venstremænd, som høitidelig have lovet deres Vælgere ikke at gaa uden om Provisoriet, men at møde det, som det bør mødes, jeg antager, at det vil være let for disse Venstremænd at tage Stilling til den foreliggende Sag, og denne Stilling bør være at nægte Forslagets Overgang til 2den Behandling. Min og mine Meningsfællers Betragtning af Realiteten ved dette Forslag er ikke undergaaet nogen Forandring, siden vi saa dette Forslag fremlagt her af det ærede Medlem for Nørre-Sundby (Tutein) i Kraft af det private Initiativ. Jeg kan her benytte et Ord, som det ærede Medlems Forgænger i Ordførerskabet, Grev Holstein-Ledreborg, har benyttet ved en tidligere Lejlighed, der affikrat lignede denne. Han udtalte da, at han maatte tilraade Tinget ved denne fornøiede Forelæggelse — altsaa det samme, som her finder Sted — at fastholde den tidligere een Gang fattede Beslutning, nemlig at nægte Sagens Overgang til 2den Behandling; disse Ord kan jeg her ved denne Lejlighed gøre til mine. Naar jeg siger, at vi ikke kunne ændre vor Opfattelse af Forslagets Realitet, saa vil jeg spørge, hvad er Forslagets Realitet, og derpaa svarer jeg: det er det, at Forslaget er Udtrykket for en grundlovsstridig Finansakt udstedt paa Trods af Grundlovens § 2 og dens § 49 og opretholdt paa Trods af Tingets Beslutning her efter Grundlovens § 44, ja paa Trods af Bestemmelsen i selve § 25, den højtærede Konsejlspræsidents Livparagraf, nemlig Bestemmelsen i denne Paragraf om Forelæggelsespligten. Det, der foregik her den 11te Maj i Sommer, var nemlig ikke Fyldestgørelsen af denne Forelæggelsespligt, thi denne Forelæggelsespligt kan ikke blot være en Pligt til at forelægge til Efterretning for Rigsdagen, men maa være en Pligt til at forelægge til Behandling. Men naar vi samtidig med denne Forelæggelse saa Budskabet om Rigsdagens Slutning, saa er det ikke en Forelæggelse til Behandling — saa er det simpelthen en Forelæggelse, der i sig indeholder en raffineret Haan mod dette Ting, en Forelæggelse, der bekræfter en Udtalelse, der tidligere har lydt i Folketinget, nemlig den, at Regeringen og Regeringspartiets Politikk er baseret paa den dybeste Ringegagt over for den almindelige Valgret og dens Repræsentation.

Men Forslaget har ogsaa en anden Realitetsside, det er et Led i den Ræde af Finansakter, som er Udtrykket for den mest absolutte finansielle Selvtægt. Provisoriet af

1ste April 1885 mødte med en Udgiftsside af 50 Millioner Kr. Næste Aar var Udgiftssiden steget med 8 Mill., og saaledes fortjættedes der i større og mindre Spring til 1891—92, da vi staa med en Udgift af 65 Mill. Kr. for det paagældende Finansaars Bedkommende. Det fremgaar af det foreliggende Statsregnskab, at der er anvendt 11½ Mill. Kroner mere, end dette Ting har stemt for, medens Budættet balancerer med et Underflud af 7¼ Mill. Kroner, og hvad indebærende Finansaar angaar, det, som berøres af nærværende Akt, saa se vi, at Defacidencen er fortsat, saaledes at vi nu staa med det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) tror jeg, kaldte for en Klattstilling i Kassebeholdningen, nemlig en Kassebeholdning, der er 10 pCt. af, hvad den var, førend den ærede Konsejlspræsident begyndte at regere paa egen Haand. Det er Realiteten af det foreliggende Forslag, og naar det er saa — og jeg tør vel nok spørge, hvem der vil nægte, at det er saa — saa drister jeg mig til i al Bestedenhed at spørge videre: hvorfor skulde vi gaa til at ændre vor Opfattelse af dette Forslags Realitet, den Opfattelse, vi gjorde gældende den 10de Oktober, efter at Forslaget var bragt frem af det ærede Medlem fra Nørresundby (Tutein). I Forbindelse med denne Sag ligger det nær, at strejfe ind paa det provisoriske System, saaledes som det i øvrigt har udviklet sig, jeg skal gøre det ganske kort, men jeg tror, at det er paa sin Plads her. Regeringen søgte, da den begik det Skridt, som en af Grundlovens Fædre kaldte en Forbyrdelse mod Forsætningen, at skaffe sig Magtmidler gennem provisoriske Love, Gendarmeriprovisoriet o. s. v. Disse provisoriske Love ere Aar efter Aar bleve opretholdte, naaget de ere forkastede i dette Ting og ikke vedtagne i Landstinget, og denne Opretholdelse er foregaaet derved, at Regeringen har opfattet sin Forelæggelsespligt lige over for Rigsdagen paa samme Maade, som Konsejlspræsidenten opfattede den lige over for Finansprovisoriet den 11te Maj. Man har en gammel Udtalelse fra et Landstingsudvalg, som har udtalt sig om dette Forhold med Hensyn til foreløbige Loves Bestaaen. Dette Udvalg, som bestod af saa gode Højremænd som M. B. Bruun, Orla Lehmann, Madvig, N. Rasmussen og Schou, udtalte med Hensyn til foreløbige Loves Bestaaen: „Enhver Rigsdagen forelagt foreløbig Lov er altsaa et Lovforslag, som vel samtidig dermed vedbliver at gælde som foreløbig Lov, indtil dens Stæbne er afgjort, men bortfalder som saadan, saa snart en af Rigsdagens Af-